

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătarăși” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Publicație lunară

Mai (Florar)
nr. 5 (89 / 2024)

Certitudinea Învierii

Citiți în pagina 1

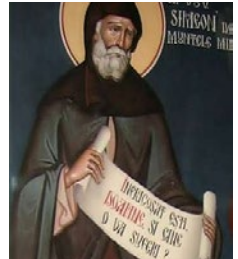
Povești despre oameni

Citiți în pagina 4

Lumina din întuneric

Citiți în pagina 5

Sfântul Simeon din
Muntele Minunat

Citiți în pagina 14

*B*iserica purtând hramul „Sfântul Vasile cel Mare” se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 40. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru.

*D*rași enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți dă nici bătă nici toiaș
Îți dă pricepere și minte.”

Colectivul de redacție

Certitudinea Învierii

Cu voia Domnului deschid o nouă pagină a revistei noastre având în inimă bucuria reîntâlnirii cu voi, prietenii mei. Dând slavă lui Dumnezeu pentru perioada de îmbogățire duhovnicească, dar și de „epurare” a sufletelor de care cu toții ne-am bucurat, să-I mulțumim că ne-a învrednicit a fi împreună și de această dată spre a ne bucura și a învia spiritual alături de Domnul Hristos, convingși fiind că prin jertfa Sa pe cruce ne-a dăruit iertare, iar prin Învierea Sa ne-a întărit convingerea că drumul nostru nu se încheie aici pe pământ, iar viața noastră, prin credință, capătă noi valențe spirituale. Fac această mențiune pentru că cel care crede cu toată ființa sa în Învierea Domnului Hristos, va avea o conduită creștinească știind că va fi răsplătit pentru toate faptele bune sau rele, deopotrivă. Dar cum toate degetele de la o mână, deși îndeplinesc aceeași funcție, nu sunt la fel, tot așa și noi oamenii; deși scopul nostru este același (dobândirea iertării păcatelor și viața veșnică), comportamentul și modul de percepție al menirii noastre ne arată că nu suntem la fel.

Odată cu sărbătorirea Paștilor, noi creștinii ne întâmpinăm cu salutul „Hristos a Înviat!”, așa încât (anul trecut), întâlnind un cunoscut i-am adresat cu bucurie mesajul creștinesc. Nu mică mi-a fost mirarea când acesta mi-a replicat: „Ai fost și tu de față când a Înviat?”.

Dragii mei, deși nu-mi venea a crede ceea ce am auzit, am realizat că acesta, din împietrirea inimii sau chiar din indiferență, refuză să primească mesajul Învierii. Oare câți dintre cei cu care ne intersectăm în viață nu sunt asemenea acestuia, plini de frustrare, de îndoieli și de indiferență?

Dacă în trecut evreeii Îl considerau pe Domnul Hristos ca fiind un simplu om, punându-I cunună de spini pe cap, scuipându-L și batjocorindu-L, tot așa și în zilele noastre vestea Învierii este primită cu îndoială de cei care nu cred că prin Învierea Sa am primit încredințarea că și noi avem viață veșnică.

Prin fiecare Sfântă Liturghie, Domnul Iisus Se naște, Se răstignește și învie. Suntem, așadar, martori prezenți ai Învierii. Cei care participă la Sfânta Liturghie pot spune cu inima deschisă că au fost de față la toate aceste evenimente! Numai „vălul” păcatelor ne împiedică să vedem Adevărul. Citind „Viețile Sfinților” vom

observa că indiferent câtă prigoană au suferit aceștia, nicio persecuție nu a reușit să tulbure pacea creștinului pentru că Hristos este Viața cea veșnică, iar Învierea este o certitudine. Cel care nu crede în Înviere, dar se veselește ciocnind și mâncând ouă roșii și pască, mai degrabă ar mânca omletă cu șuncă și cașcaval sau orice altceva, decât să-și irosească timpul vopsind ouă sau să ia parte la un ritual și la niște obiceiuri pe care oricum nu le înțelege. Asemenea și cel care, după ce a luat Sfânta Lumină a Învierii, fără a se bucura de Învierea Domnului prin Sfânta Liturghie se grăbește să ajungă la cei asemenea lui, pentru că lumina candelii fără Hristos cel Înviat, nu are nicio valoare.

Păi ce să mai spunem despre sfinți, care din timpul vieții au trăit cu speranță fiecare clipă până la întâlnirea cu Hristos, motiv pentru care chinurile morții nu i-a înfricoșat, ci, dimpotrivă, i-a determinat să-și mărturisească credința în singurul și adevăratul Dumnezeu. Să ne amintim că Sfinții Apostoli au fost „dispuși” să moară până la unul pentru a răspândi adevărul Învierii lui Hristos, iar mărturia acestora a creat temelie credinței sfinților și mucenicilor care i-au urmat. Nu cred că mai este cazul să amintesc că Sfântul Apostol Toma este cel care Îl recunoaște pe Domnul Hristos și Îl mărturisește ca fiind Dumnezeu și om în același timp, nu doar cu privirea, ci prin atingere, dovadă fiind Sfânta Evanghelie: „Și a venit Iisus, ușile fiind încuiate, și a stat în mijloc și a zis: Pace vouă! Apoi a zis lui Toma: Adu degetul tău încoace și vezi mâinile Mele și adu mâna ta și o pune în coasta Mea și nu fi necredincios, ci credincios. A răspuns Toma și I-a zis: Domnul meu și Dumnezeul meu!” (Ioan 20, 27-28).

Primii martori ai Învierii Domnului Hristos (Sfinții Apostoli și femeile mironosițe), au fost în același timp martori oculari ai tuturor semnelor, învățăturilor și minunilor prin care Domnul Hristos Însuși și-a dezvăluit dumnezeirea, motiv pentru care ipocrizia celor care se consideră creștini deși nu cred o iotă în inimile lor că Învierea Domnului chiar s-a întâmplat, va fi pedepsită necondiționat. Sfântul Apostol Pavel, fiind sub harul Duhului Sfânt, ne spune: „Dacă nu este înviere a morților, nici Hristos n-a înviat. Și dacă Hristos n-a înviat, zadarnică este atunci propovăduirea noastră, zadarnică este și credința voastră.” (1 Corinteni 15, 13-14).

Dacă noi cei mari ne îndoim de Învierea Domnului, vă pun la inimă o povestioară în care este „zugrăvit” Mântuitorul prin ochi de copil.

„Copiii de clasa a V-a alergau prin sală emoționați și gălăgioși. În ora care avea să înceapă aveau testare la Religie. Când a intrat profesoara, tot freământul ca de pădure în furtună s-a transformat într-o liniște de deșert tropical.

- Aș vrea să răspundeți cu cuvintele voastre simple la două întrebări. Prima: Cine este Iisus Hristos? Iar a doua: Cum știți că Dumnezeu există dacă nimeni nu L-a văzut?

În scurt timp, toți copiii au finalizat lucrarea. Profesoara le-a citit pe rând. Douăzeci și nouă de lucrări erau repetitive. Cuvintele parcă erau aceleași: „Dumnezeu e Tatăl nostru, iar Iisus Hristos este Fiul Său”; „El a făcut pământul, marea și tot ce există”. Dar a treizecea? E lucrarea lui Andrei, un pici blond, mărunțel.

- Vino și citește-ți lucrarea în fața clasei, spuse profesoara.

Copilul vine sovăielnic. Se temea de o umilință în fața colegilor. Lacrimile îi inundă obraji. Învățătoarea îl încurajează. Elevul începe să citească:

- Iisus Hristos este ca zahărul pe care mama îl pune în fiecare dimineață în ceai la micul dejun. Eu nu văd zahărul în ceașcă, dar dacă mama nu îl pune, simt imediat că lipsește! Așa este și Dumnezeu, chiar dacă nu-L vedem, el este viu. Dacă El nu este în viața noastră, viața este amară și nu are gust.

Toată clasa a explodat în aplauze. Profesoara i-a mulțumit lui Andrei și a completat:

- Vedeți, copii, ceea ce face din noi înțelepți nu e să cunoaștem multe lucruri, ci să fim simpli, dar să știm că Dumnezeu face parte din viața noastră!”

Dragi prieteni, copiii și cei cu inima curată văd (cu ochii inimii) mult mai bine decât noi Lumina cea Adevărată. Cei care nu cred în Înviere nu sunt cu nimic mai presus de cei care L-au osândit la moarte pe Cel Care l-a înviat pe Lazăr, pe Cel Care a înviat-o pe fiica lui Iair, pe Cel Care a vindecat mulțime de șchiopi, orbi, muți și slăbănogi; pe Cel Care prefăcuse apa în vin și Care a saturat cinci mii de oameni (bărbați) în pustie. Deși El le dădea vindecare de boli și suferințe, ei L-au jignit, L-au trădat și L-au răstignit. Tot la fel se întâmplă și acum când vedem în Sfânta Înviere motive numai bune de petrecere și distracții, când luăm lumină după care Îi întoarcem spatele sau când plecăm de la biserică înainte de a se termina Sfânta Liturghie. Dacă acum două mii de ani Mântuitorul ne-a iertat spunând Tatălui: „Iartă-i, Doamne, că nu știu ce fac!”, oare acum, când vede atâta nepăsare și ipocrizie, mai repetă aceleași cuvinte? Sincer, nu știu... Dar vom afla, fiecare în parte, la vremea cuvenită.

Har și bucurie!

Eugen Antohi, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Povești despre oameni

Am descoperit de mică un joc, nu l-am numit așa până nu demult și nici nu i-am dat importanță, dar acum îl numesc „joc” și mă întâlnesc cu el din ce în ce mai des.

Zilnic, în autobuz, la magazin, pe stradă, întâlnim sute de chipuri, iar unele dintre ele ne atrag privirea. Poate că sunt persoane frumoase sau poate, din contră, ni se par prea diferite de noi, poate acționează într-un mod care ne marchează sau poate și ele se uită fix în ochii noștri. Ne șochează sau ne încântă. Probabil că nu vom afla niciodată cum se numesc, ce vârstă au și ce viață trăiesc, probabil că nu le vom mai întâlni nicăieri, niciodată, dar ne place pe moment să ne imaginăm fel de fel de lucruri despre ce se ascunde în spatele lor. Fie ne imaginăm în ce domeniu lucrează, fie câte greșeli au făcut sau cât au suferit, fie unde locuiesc și pe cine iubesc, fie le vedem în viitor chiar alături de noi, fie cine știe ce. Cred că fiecare își creează în minte cel puțin o impresie despre o persoană atunci când o vede.

Acesta îl consider un adevărat joc de imaginație și începe să-mi placă din ce în ce mai mult. Văd copii frumoși și mă gândesc că nu le lipsește dragostea familiei, văd elevi butonând telefonul și mă gândesc cât de rău ar fi dacă asta ar face toată ziua, văd familii care par atât de fericite, mă emoționează și îmi creez fel de fel de imagini despre cum se comportă în alte momente decât cele pe care le observ, văd persoane în vârstă și...oare ce simt ele? Oare câte povești au creat de-a lungul anilor uitându-se la alți oameni?

Dar...dincolo de tot ceea ce văd eu în spatele chipului oamenilor, dincolo de ceea ce văd ei atunci când își privesc semenii, stau și mă întreb...oare ce văd celelalte persoane când se uită la mine? Oare ce fel de povești creează?

Oare ce poveste a creat Dumnezeu pentru viețile noastre?

Ioana Sanciu, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

„Alionușka” – Tablou realizat de străbunica, după pictorul rus Viktor Vasnețov

Lumina din întuneric

Srați cititori și prieteni ai revistei noastre, iată că Dumnezeu prin marea Sa iubire față de noi oamenii, ne-a învrednicit să întoarcem a cincea filă din calendarul anului și astfel să pășim în luna lui florar, dar mai cu seamă și în luna în care vom prăznuî Marea Înviere a Domnului Nostu Iisus Hristos, o sărbătoare așteptată de cei mici, dar și de cei mai mari dintre noi deopotrivă, dar în mod special de cei care ne aflăm în întuneric...în întunericul patimilor și al neputinței spirituale.

Această sărbătoare ar trebui fi privită de noi ca pe o izbăvire din moartea păcatelor pe care Mântuitorul, prin însăși răstignirea Sa, ne-o oferă prin cel mai simplu și mai pur act de iubire față de noi, însă, oare avem capacitatea și maturitatea de a ne da seama de aceasta? Sau abia așteptăm Sfintele Paști ca să ajungem să ne „batem” efectiv pe Sfânta Lumină, iar apoi „să rupem” poarta bisericii, cu gândul la ospățul și desfătarea pântecelui, uitând de scopul acestora?

Întrebări la care vă las pe domniile voastre să cugetați și să răspundeți și știu că majoritatea dintre voi o veți face la modul cel mai sincer, deoarece Dumnezeu știe ascunzișurile inimii noastre și știe durerile și suferința noastră, mai ales atunci când suntem departe de El. Tocmai de aceea L-a trimis pe Fiul Lui în lume, pentru a Se naște, a fi om, a ne lăsa așa cum bine a spus părintele Iulian într-o predică recentă de a sa „subiectele la examen înainte de acesta” având subtitlu de porunci, dar și pentru a muri tot pentru mântuirea noastră și a ne aduce lumina, a ne aduce speranța, a ne repune pe nișa faptelor bune.

De aceea, vă îndemn în această perioadă a Sărbătorilor Pascale să cugetați adânc la supliciile îndurate de El și biruința asupra morții prin Învierea Sa, pentru că doar atunci vom înțelege de ce încă existăm și că trebuie să cultivăm și să păstrăm în noi lumina Învierii, oferind-o și altora care sunt încă prizonieri ai hăului interior!

Sărbători frumoase și pline de Lumină!

Hristos a Înviat!

Gabriel Luca, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Să nu denaturăm sensul real al Sărbătorii de Înviere!

Să nu denaturăm sensul real al Sărbătorii de Înviere (valabil și pentru toate celelalte sărbători)! De ce? Pentru că fiecare sărbătoare este o treaptă de educație a sufletului. Dacă o denaturăm, riscăm să pierdem chiar „colacul de salvare” din „marea întinericului”. Unii consideră că Învierea Domnului se rezumă la „ghiftuiala omului”.

Masa sărbătorească din Duminica Învierii tinde să devină altarul idolatrizării pântecelui, iar agapa frățească devine festin pantagruelic.

Din fiu al Luminii, creștinul se transformă în gurmand al mielului. Măcar de ne-am sătura cu Mielul Hristos.

Apropo..., „tradiționalul” miel de Paște nu prea are de-a face cu creștinismul, decât în sensul unei antice reminiscențe a mielului pascal evreiesc, care preînchipuia Adevăratul Miel-Hristos ce se jertfește pentru noi în fiecare Liturghie.

Goana după miel de astăzi nu pare decât o nouă Răstignire a Mielului, o denaturare gurmandă a sensului Jertfei Lui Hristos. Nu spun să nu mâncăm miel (deși mulți nu-l preferă), căci e doar un animal lăsat spre folosul omului, dar să nu cădem în patima tăierii bezmetice a multor nevinovați mieluși, crezând că așa sărbătorim ceva. Sărbătoarea nu este în farfurie, ci dincolo de ea.

De altfel, trăirea Sărbătorii este un lucru la care ar trebui să medităm mai mult. „A simți corect sărbătoarea” înseamnă a ști ce anume trebuie să simți.

Pregătirea pentru sărbătoare înseamnă exact definirea acestor chestiuni. Însă, tumultul grijilor lumești de dinaintea praznicului tinde să ne „fure” chiar praznicul și, odată cu el, bucuria lui. Să nu așteptăm, deci, să „se întâmple ceva”, ci să ieșim înaintea sărbătorii cu sufletul pregătit. Bucuria, armonia, comuniunea, înțelepciunea, lumina nu vor veni dacă nu le căutăm mai dinainte.

Marea eroare este aceea că uneori credem că acestea se găsesc în „decorul” sărbătorilor (cadouri, plimbări, desfătări etc.). Ori nu acolo sunt, ci în învățătura și trăirea pe care ne-o aduce sărbătoarea. „Simt că nu e Paște” e doar atunci când ai lăsat ceva să-ți fure duhul Paștelui. Oricâte necazuri sau greutăți ai avea, oricâte planuri, griji și dorințe ar fi, ele nu pot răpune sfințenia dragostei bine zidită în

suflet.

Tragedia e că atunci când sfințenia lipsește, sărbătoarea devine doar un timp care trece apăsător, plictisitor sau inutil. Pentru a scăpa de această stare e bine să aplicăm principiul paulin al muncii: „Slujind cu bunăvoință, ca Domnului și nu ca oamenilor”.

Este un gând ce ne dă multă putere de a sta chiar și la serviciu în zi de Sărbătoare, atunci când se impune. Bine ar fi să nu muncim de Sărbători (de aici practica liberelor legale), dar sunt și sectoare care impun munca „la foc continuu”.

Nici simbolurile pascale nu scapă de primejdia denaturării de sens sau chiar contestării. Lumina din candelă și făclii tinde să devină magie sau motiv de dispută.

Mai nou, se găsesc și voci care să conteste Lumina, Învierea sau chiar persoana lui Hristos. De la aceste zone înalte, viforul denaturării coboară și spre simboluri mai lumești. Tradiționalul ou roșu a început să lumineze Sărbătoarea în culori de clubbing’ transformându-se în ouă-discotecă galbene, verzi, albastre. Dacă roșul este culoarea sângelui Mielului Hristos, celelalte culori nu le înțeleg. Doar un supraefort de reîncreștinare m-ar face să mă gândesc la culorile curcubeului, un simbol al împăcării dintre Dumnezeu și om.

De la o vreme a apărut și iepurașul-cel-viril. Simbol al fertilității (care nu prea are legătură cu Învierea), el reușește să se infiltreze în simbolistica pascală prin creștinismul apusean, ca simbol al primăverii. Istoria se repetă și la noi, deoarece calendaristic vorbind, Învierea este asociată cu revenirea la viață a naturii. Iepurașul n-ar fi devenit atât de vizibil însă dacă n-ar fi avut și un bun potențial de marketing. E suficient să e uităm la rafturile pline de ouă asortate cu iepurași de ciocolată.

Nici urările pascale nu au rămas neatinsse de șablonizare. Fericirea devine caracteristica tuturor sărbătorilor care, cel puțin în urări, trebuie să fie „fericite”. Din păcate, dacă luăm în calcul că fericirea a ajuns un concept foarte personalizat, obținem un non-sens: practic urăm cuiva să aibă Sărbătorile cum vrea el. N-ar fi însă ceva nou, omul contemporan dorind mai mult ca Dumnezeu să fie după cum vrea el, nu el după cum vrea Dumnezeu.

Dar atât cu ispitele. Venind Învierea să ne bucurăm de biruința noastră asupra tuturor celor rele, prin Hristos. Fie ca sufletele noastre să se umple de Lumina sfințeniei, mai mult decât trupurile de mâncăruri sau distracții. Mai pe românește spus: „Îndopați-vă sufletește cu Lumină, nu doar trupește cu mâncare”.

Hristos a Înviat! Săturați-vă cu Mielul Hristos.

Autor: Preot Eugen Tănăsescu

Sursa: <https://adevarul.ro/autor/814>

Bebelușii nenăscuți aud și înțeleg porunca lui Dumnezeu

Vine la mine o tânără plângând. Mi-ala mine o tânără plângând. Mi-a zis că e însărcinată. Că și-a dorit enorm copilășul. Că a încercat de câțiva ani. Că a pierdut câteva sarcini. Zic: Și de ce plângeți?

– Părinte, sarcina e extrauterină. Bebelușul mic de tot nu s-a fixat în endometru. E undeva pe o trompă uterină.

Doctorul a zis că trebuie avortat. Că altfel sunt condamnată la moarte când va crește.

M-a sensibilizat un pic durerea ei. M-am încruntat ca să nu se vadă că tremuram. Zic:

– Păi să vorbim cu Sfântul Ioan Rusul să rezolve treaba.

– Nu se poate, părinte, embrionul e prins acolo, nu mai pleacă nicăieri. Și doctorul s-a consultat cu alt ginecolog. Amândoi au zis că trebuie provocat avortul.

Strângeam din dinți a neputință. Am zis:

– Sfântul Ioan Rusul poate să îi spună bebelușului să se mute de acolo și să plece în leagănul uterului.

– Nu, părinte, nu se mai poate, a zis fata în lacrimi.

Am luat-o de mână.

– Crezi că Dumnezeu poate muta bebelușul de acolo? Că are puterea asta?

– Da, părinte.

– Păi, hai la rugăciune. Am făcut pe loc o rugăciune în minte: Stăpâne, Doamne, Cel Ce ai poruncit lui Avraam să se mute din hotarele părinților lui în Canaan și i-ai dat țara aceasta, Te rugăm, cu stăruințele preacurate ale Sfântului Ioan Rusul al cărui fes îl avem aici, poruncește acestui bebeluș să se mute în locul unde va crește fără primejdie.

Se uita fata la mine ca la urs. I-am dat Acatistul Acoperământul Maicii Domnului și Acatistul Sfântului Ioan Rusul. Am zis:

– Nu facem avort că bebelușul face cum îi spune Dumnezeu.

A doua zi primesc mesaj. Fata a fost iar la ginecolog.

Bebelușul s-a mutat în uter. E perfect și crește minunat.

Fata plângea iar, dar acum de bucurie. Slavă lui Dumnezeu!

Autor: Preot Ioan Istrati

Sursa: www.marturieathonita.ro

Gândeți frumos!

Eu cred că nu poate fi un îndemn mai frumos decât „gândeți frumos!”. Ce înseamnă „gândeți frumos!”? Înseamnă să nu te gândești la ceva frumos într-o anumită clipă, ci să gândești frumos în orice clipă, să fii atent la gânduri, să selectezi gândurile care-ți trec prin minte, să reții gândurile cele bune și, în măsura în care există posibilitatea, să le dai grai și să le întrupezi în fapte.

Temelia vieții spirituale este gândul, de aceea în viața religioasă esențialul este disciplina lăuntrică, disciplina de gând. Este foarte important să știm că gândurile noastre le mai știe cineva: le știe Dumnezeu, le știe Domnul Hristos care e Dumnezeu adevărat și om adevărat.

Domnul Hristos are în vedere gândurile noastre. De aceea, având în vedere faptul că prin mintea noastră trec tot felul de gânduri, și bune și rele, și frumoase și urâte, este important să fim cu luare-aminte la gânduri, să gândim frumos. De ce?

Pentru că, dacă gândim frumos și numai frumos, atunci trăim frumos și numai frumos, și dacă gândim frumos și trăim frumos, suntem fericiți. Și fericirea e mai aproape de tinerețe decât de bătrânețe.

Sursa: Arhimandrit Teofil Părăian – „Cuvinte către tineri”, Editura Omniscop, Craiova, 1998, pp. 143-144

Strofe pentru suflet

Greșit-am, Doamne

Greșit-am, Doamne, la Cer,
Dar, mai mult, înaintea Ta,
Iar acum, doar de la Tine sper
La alinarea ce mi-ai putea da.

Greșit-am, Doamne, cu duiumul,
Păcate grele, mari și strigătoare,
Iar cel mai grav cred că e egoismul
Ce ne cuprinde pe toți, cu mic, cu mare!

Greșit-am, Doamne, în fiecare zi
Și ieri și azi și nu m-opresc deloc,
De când eram doar un mic copil
Și până azi; mă întreb unde e atâta loc!

Greșit-am, Doamne, în fapte și în gând,
Lenevind, judecând, mândrindu-mă,
Nicidecum în rugăciune suspinând
Sau în priveghere ostenindu-mă.

Greșit-am, Doamne, câte și mai câte,
Porunca I, a II-a, toate le-am 'călcat
Și rele am făcut, dintre cele mai urâte,
Dar, cu rușine, la Tine vin de-ndat'.

Greșit-am, Doamne, sunt un păcătos,
Chiar cel mai mare dintre toți ai Tăi,
Și sper să mă îmbrățișezi duios
Când voi alege Calea bună dintre căi.

Greșit-am, Doamne, azi îmi cer iertare

Și mă căiesc acum, în sfântă a Ta față,
La picioarele Tale aduc înlăcrimare,
Pentru că Învierea adevărul mă învață.

Greșit-am, Doamne, și am înțeles
Că mă iubești și de-asta ai murit,
Pe Cruce să Te răstignești Tu ai ales,
Pentru a mea mântuire Te-ai jertfit!

Greșit-am, Doamne, și Îți mulțumesc
Pentru iubire, grijă și tot ce mi-ai dat,
Pentru minunea ce acum sărbătoresc,
Când strig cu bucurie: Hristos a înviat!

Autor: Ioana Saniciuc

Hristoase, iar ai înviat

Hristoase, iar ai înviat,
Golind tot neamul de păcat,
Învie și-n sufletul meu,
Mare păcătos sunt eu.

Hristoase, iar ai înviat,
Lumină ne-ai adus de îndat',
Intră și-n camera mea,
Pradă pierzării nu mă lăsa.

Hristoase, iar ai înviat,
Moartea o ai surpat
Și viață ai dăruit,
Dumnezeul meu iubit.

Hristoase, iar ai înviat,
De păcate ne-ai spălat,
De pe cruce răstignit
Lumea toată ai mântuit.

Hristoase, iar ai înviat,
În mijlocul ucenicilor ai stat
Și la cer Te-ai înălțat,
Lege nouă Tu ai dat;

Să ne iubim între noi,
Să nu mai fie război,
Să fie pace și armonie,
Să fim sus în cer cu Tine!

Autor: Gabriel Luca

Din Dumnezeu meu vă dau și vouă

De ce-ar vrea unii, oare, cu ură să
împroaște
Spre oamenii ce încă mai cred într-un
ceva?
Da, mama mea, bătrâna, se închina la
moaște
Și tata era mândru, dar cruce își făcea.

Bunicii purtau haină din cânepă țesută
Și mai credeau că toate pe lume au un
rost,
Iar când porneau la treabă spuneau un
„Doamne-ajută!”
Iar miercurea și vineri, sfielnic, țineau
post.

Duminica, la slujbă mergeau să se
închine
Cu hainele frumoase, păstrate-n
busuioc
Și îmi spuneau: „Copile, e Dumnezeu
cu tine!”
Și eu-L vedeam pe Domnul colegul
meu de joc.

Mergeau pe la morminte să ducă o
lumânare
Și împărțeau pomană la oamenii
sărmani,
Și povesteau cu dușii de orice
întâmplare
S-a petrecut pe lume, în ultimii mulți
ani.

Să-mi fie oare-acesta motiv de
suferință?
Să-mi pese vreodată de vorba voastră
rea?
Noi am trecut prin toate fiindc-am avut
credință,
Ne-a fost sădit în suflet să credem în
ceva.

Să vă ferească Sfântul - sau ce vă dă
putere
Să credeți în ce credeți, etern sau
efemer -
S-aveți cândva nevoie de-o simplă
mângâiere
Și să n-aveți, pe lume, nici
Dumnezeu, nici cer.

Autor: Sorin Poclitaru

Credința pentru copiii de toate vârstele

Doar să cari apă!

Odată, Dumnezeu i-a încredințat unui slujitor de-al Său o slujbă. I-a dat semințe și i-a spus să le semene pe câmp. După aceea, slujitorului i s-a încredințat să ducă apă în fiecare zi acolo și să ude tot câmpul în fiecare săptămână. Și omul s-a apucat cu plăcere de treabă: zi de zi căra din toate puterile apă, ca până la sfârșit de săptămână să apuce să ude tot câmpul. Și a făcut cu râvnă acest lucru multe săptămâni la rând. Umerii lui au obosit din cauza cobiliței. În fiecare zi, omul se întorcea acasă istovit. La început, a făcut acest lucru cu mare bucurie, fiind conștient că astfel Îi slujește lui Dumnezeu. Și aștepta cu nerăbdare ca, din clipă în clipă, din acele semințe să răsară niște flori minunate. Însă, au trecut mai, iunie, iulie, august și pe câmp au răsărit doar buruieni. Și acum, omul se întorcea acasă nu numai istovit, ci și cu sentimentul că ziua parcă a trecut degeaba.

Satana a observat că starea de spirit a omului s-a schimbat, că a început să fie deprimat și a hotărât să contribuie la acest lucru. El a început să îi șoptească:

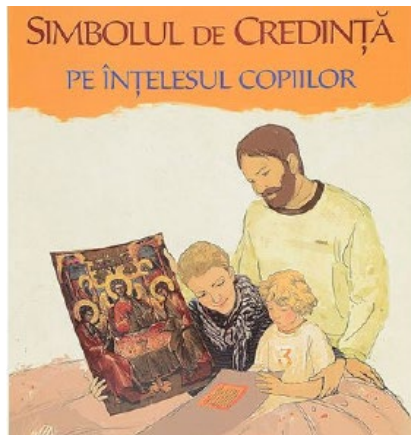
- De atâta timp cari această apă și tot degeaba! De ce te omori atât? Căci este pur și simplu absurd! Apucă-te de altceva, mai rodnic.

Astfel, el i-a insuflat omului că eforturile lui sunt zadarnice și că este un om fără noroc. Aceste gânduri i-au luat omului dorința de a continua slujba încredințată lui de Dumnezeu. „Pentru ce să mă trudesc atât, s-a gândit omul, atât de mult am muncit până m-am istovit și rezultatul nu se vede. Mai bine nu mă mai trudesc atât și car mai puțină apă”.

Gândind astfel, el s-a hotărât, totuși, să se adreseze lui Dumnezeu în rugăciune și să Îi povestească despre frământările sale:

- O, Doamne, eu cu atâta râvnă și atât de mult timp Ți-am slujit, toate eforturile le-am depus ca să îndeplinesc sarcina pe care Tu mi-ai dat-o. Dar, până acum, deși atât timp a trecut, nu am putut să cresc pe câmpul meu nici măcar o florică. Unde greșesc? De ce nu reușesc?

Atunci, Dumnezeu i-a răspuns cu înțelegere și compasiune:

- Prietene! Când Eu ți-am oferit această slujbă, tu ai acceptat-o cu ușurință. Iar Eu ți-am spus să cari apă atât cât poți și tu ai făcut așa. Eu niciodată nu ți-am spus să cultivi cu orice preț un câmp întreg de flori. De ce vii tu acum la Mine abătut, crezând că M-ai dezamăgit? Oare așa este? Uită-te la tine. Ai devenit atât de puternic și de abil. Brațele tale sunt mai puternice, iar picioarele tale sunt rezistente. Și datorită eforturilor constante ai devenit mai tare și posibilitățile tale astăzi le întrec cu mult pe cele pe care le-ai avut până să începi această slujbă. Acum știi cum să uzi astfel încât să nu erodezi solul și să fie apă suficientă peste tot. Da, tu, într-adevăr, n-ai crescut flori, dar Eu nu am așteptat din partea ta acest lucru, ci ascultare, credință și nădejde în Mine. Și asta ai făcut. Iar Eu sunt mulțumit de tine. De aceea, mâine pe câmpul tău vor înflori primele flori. Tu nici n-ai observat că printre buruieni ele au încolțit și au dat muguri.

Sursa: „320 pilde creștine”, traducere din limba rusă de Florentina Cristea, Editura Egumenița, Galați, 2021, pp. 184-186

Cugetări despre purtare și despre prietenie

„A rămâne tânăr mult timp, a rămâne copil chiar prin spontaneitatea și dragostea inimii; a păstra - nu în manifestările tale exterioare, ci în adâncul ființei tale chiar - ceva ușor, vesel, înaripat, acesta e cel mai bun mijloc de-a stăpâni peste viața ta. Căci ce forță mai mare este decât tinerețea?” (Guyan)

„Nimic însă n-are să-ți mulțumească într-atâta sufletul ca o prietenie sinceră și credincioasă. Ce bine este când poți găsi o inimă sinceră, căreia să-i încredințezi în liniște toate tainele tale, care să fie mai îngăduitoare cu noi decât noi înșine, care să ne aline grijile prin vorba ei plăcută, al cărei sfat să te lămurească, a cărei veselie să-ți împrăstie mâhnirea și-a cărei privire numai să-ți poată însenina fața și să-ți reverse în suflet bucurie!” (Seneca)

Sfântul Simeon din Muntele Minunat

Sfântul Simeon din Muntele Minunat s-a născut în anul 522, în cetatea Antiohia din Siria și a trecut la cele veșnice în anul 592. Tatăl sfântului, Ioan, era de loc din cetatea Edessa, iar mama sfântului, Marta, era de loc din cetatea Antiohia. Când părinții lui Ioan s-au așezat în cetatea Antiohia, ei au căutat pentru fiul lor o fecioară creștină, spre a se uni în Taina Nunții. Cunoscând viața curată a fiului acelora, părinții Martei au fost de acord cu căsătoria celor doi. Deși fata dorea să ducă viață feciorelnică, după multă rugăciune și multe lacrimi, ea a făcut ascultare de părinții ei, spre a nu-i întrista. Dorind a naște un copil, spre a-l închina lui Dumnezeu, fericita Marta a mers în biserica Sfântului Ioan Botezătorul și s-a rugat îndelung. Ea a petrecut mai multe zile fără să mănânce și fără să bea, dormind pe jos. În cele din urmă, într-o noapte, ea l-a văzut pe Sfântul Ioan, care i-a zis: „Îndrăznește, femeie, și te roagă, căci a fost primită rugăciunea ta.". Atunci, locul s-a umplut de bună mireasmă. După încă o vreme, Sfântul Ioan i s-a arătat din nou Martei, zicându-i: „Ridică-te degrab, femeie, și du-te în camera ta și, în binecuvântare, însoțindu-te cu bărbatul tău, îndată vei zămisli fiu și îi vei pune numele lui Simeon. Cuvântul sfântului s-a împlinit întocmai, iar fericții Ioan și Marta au primit de la Dumnezeu un prunc de parte bărbătească.

Când a împlinit doi ani, pruncul a fost botezat în biserica Sfântului Ioan Botezătorul, primind numele Simeon. Pe când Simeon era ca de cinci ani, un cutremur puternic a zguduit cetatea Antiohiei. Tatăl său a fost zdrobit de o piatră mare, iar pruncul s-a rătăcit de mama lui. Găsindu-l o femeie temătoare de Dumnezeu, l-a luat pe umeri și a mers cu el într-un munte din apropiere. După șapte zile, Sfântul Ioan Botezătorul i-a descoperit Martei unde se află fiul ei. Femeia care îl îngrijea a mărturisit că, vreme de șapte zile, doar de două ori a gustat pâine și apă. Odată, pe când se plimba prin cetate, Simeon a ajuns în locul numit Heruvim și, prin descoperirea lui Dumnezeu, a văzut slava vieții veșnice, Tronul lui Dumnezeu, Judecata de Apoi și chinurile iadului. Din acest moment, copilul a început a grăi cu o mare înțelepciune, cunoscând tainele vieții.

Când a împlinit șase ani, Simeon a luat calea mănăstirii. Prin grija lui Dumnezeu, un bătrân îmbrăcat în haine albe i-a spus copilului: „Urmează-mă, oriunde voi merge.". Și a mers acesta până în apropiere de satul Pila, din țara tiberina, nu departe de Seleucia.

Aici, în munte, el a petrecut în singurătate câteva zile, după care, îndrumat de îngerul Domnului, a urcat pe munte până ce a găsit o mănăstire. Starețul acesteia era arhimandritul Ioan, un bătrân care cunoscuse de mai înainte înalta petrecere a copilului. Mai mult, arătându-i copilul, un înger i-a spus starețului: „Prin acesta te vei mântui.".

Când a împlinit șapte ani, Sfântul Simeon a cerut să i se înalțe un stâlp de piatră, lângă cel al starețului său. În vârful stâlpului se afla un locaș mic și strâmt, lucrat din lemn de nuc. Începând acest fel de nevoie, sfântului i s-a arătat Mântuitorul Iisus Hristos, Care, întinzând mâinile, i-a zis: „Așa M-au răstignit, Eu binevoind, dar tu întărește-te și îmbărbătează-te.". A înțeles, deci, sfântul că de acum trebuie să se întărească și mai mult întru răbdare și osteneți.

Pe lângă petrecerea pe stâlp, Sfântul Simeon cel din Muntele Minunat își adăuga zilnic alte noi nevoițe duhovnicești. Spre deosebire de ceilalți părinți monahi, noaptea, sfântul citea toată Psaltirea, iar ziua o petrecea în tăcere. Apoi, când era îndemnat să mănânce măcar puține verdețuri, el refuza, zicând: „Pe nimeni nu spurcă mâncarea, dar mișcă gânduri spurcate, tulbură și îngrașă și face materialnică mintea cea mai subțire.".

Sfântul Simeon din Muntele Minunat a fost hirotonit preot. Într-o icoană veche, el apare zugrăvit săvârșind Sfânta Liturghie, în memoria mamei sale, iar pe ucenici urcând în mod succesiv până la el, pentru a primi Sfânta Împărtășanie. În altă icoană, episcopul Dionisie al Seleuciei apare zugrăvit urcând la el și hirotonindu-l pe stâlp. După ce Sfântul Simeon a petrecut pe stâlp vreme de optsprezece ani, el a mers în Muntele Minunat, unde, vreme de zece ani, s-a nevoit într-un loc înalt și pietros. Apoi, suindu-se pe un stâlp mai mic, a petrecut vreme de patruzeci și cinci de ani.

Sfântul Simeon, cel din Muntele Minunat, este prăznuit de Biserica Ortodoxă în ziua de 24 mai. Deși acest sfânt a petrecut foarte mulți ani în vârful unui stâlp de piatră, el nu trebuie confundat cu Sfântul Simeon Stâlpnicul, care a trăit între anii 390-459, lângă cetatea Alep din Siria și este prăznuit de Biserica Ortodoxă în ziua de 1 septembrie.

Sursa: www.crestinortodox.ro

Calendar creștin ortodox - Mai 2024

- 1 M **Sfânta și Marea Miercuri**; Sf. Prooroc Ieremia; Cuv. Mc. Eftimie, Ignatie și Acachie; Cuv. Isidora
- 2 J **Sfânta și Marea Joi**; Aducerea moaștelor Sf. Atanasie cel Mare; †) Sf. Ier. Atanasie al III-lea, patriarhul Constantinopolului; Sf. Matrona de la Moscova
- 3 V **Sfânta și Marea Vineri**; †) Sf. Cuv. Irodion de la Lainici (*Denia Prohodului Domnului*)
- 4 S **Sfânta și Marea Sâmbătă**; Sf. Mc. Pelaghia; Sf. Monica, mama fericitului Augustin
- 5 D (†) **Învierea Domnului - Sfintele Paști**; Sf. M. Mc. Irina; Sf. Cuv. Mc. Efreem cel Nou
- Duminica Sf. Învieri (Sfintele Paști); Toate ale praznicului: Ap. Fapte I, 1-8; Ev. Ioan I, 1-17**
- 6 L (†) **Sfintele Paști**; Sf. și Dreptul Iov, mult răbdătorul; Sf. Mc Varvar
- 7 M (†) **Sfintele Paști**; Arătarea semnului Sf. Cruci pe cer la Ierusalim; Sf. Mc. Acachie și Codrat
- 8 M † Sf. Ap. și Ev. Ioan Teologul; Sf. Cuv. Arsenie cel Mare
- 9 J Sf. Prooroc Isaia; Sf. Mc. Hristofor; Aducerea moaștelor Sf. Ier. Nicolae la Bari
- 10 V †) **Izvorul Tămăduirii**; Sf. Ap. Simon Zilotul; Cuv. Isihie Mărt. și Lavrentie
- 11 S Sf. Sfințit Mc. Mochie; Sf. Chiril și Metodie, luminătorii slavilor
- 12 D †) **Sf. Mc. Ioan Valahul**; Sf. Epifanie, Arhiep. Ciprului; Sf. Gherman, Patr. Constantinopolului
- Duminica a II-a după Paști (a Sf. Ap. Toma); Ap. Fapte V, 12-20; Ev. Ioan XX, 19-31; glas 1, voscr. 1**
- 13 L Sf. Mc. Glicheria; Cuv. Serghie Mărturisitorul
- 14 M Sf. Mc. Isidor din Hios; Sf. Sfințit Mc. Terapont
- 15 M Cuv. Pahomie cel Mare; †) **Sf. Ier. Iacob Putneanul, mitropolitul Moldovei**
- 16 J Cuv. Teodor cel Sfințit; **Sf. Cuv. Sila, Paisie și Natan de la Sihăstria Putnei**
- 17 V Sf. Ap. Andronic și soția sa Iunia; Cuv. Nectarie și Teofan;
- 18 S Sf. Mc. Petru, Dionisie și Paulin
- 19 D Sf. Sfințit Mc. Patrichie, episcopul Prusiei
- Duminica a III-a după Paști (a Mironosițelor); Ap. Fapte VI, 1-7; Ev. Marcu XV, 43-47; XVI, 1- 8; glas 2, voscr. 4**
- 20 L Sf. Mc. Talaleu; Sf. Cuv. Talasie; Sf. Lidia din Filipi
- 21 M †) **Sf. Mari Împărați, întocmai cu Apostolii, Constantin și mama sa, Elena**
- 22 M Sf. Mc. Vasilisc și Marcel; Sf. Părinți de la Sinodul al II-lea Ecumenic
- 23 J Cuv. Mihail Mărturisitorul, episcopul Sinadei; Sf. Mironosiță Maria lui Cleopa
- 24 V Cuv. Simeon, cel de la Muntele Minunat;
- 25 S † A treia aflare a Capului Sf. Prooroc Ioan Botezătorul;
- 26 D Sf. Ap. Carp și Alfeu, din cei 70; Sf. Mc. Averchie și Elena
- Duminica a IV-a după Paști (Vindecarea Slăbănogului de la Vitezda); Ap. Fapte IX, 32-42; Ev. Ioan V, 1-15; glas 3, voscr. 5**
- 27 L **Sf. Mc. Iuliu Veteranul**; Sf. Sfințiți Mc. Eladie și Terapont, episcopul Sardei; **Sf. Mărt. Ioan Rusul**
- 28 M Sfinții Ierarhi Eutihie, episcopul Miletinei și Nichita, episcopul Calcedonului
- 29 M Sf. Mc. Teodosia fecioara; Sf. Sfințit Mc. Olivian; (*Înjumătățirea Cincizecimii*)
- 30 J Cuv. Isaachie Mărturisitorul și Varlaam
- 31 V Sf. Mc. Ermie; Sf. Mc. Eusebiu și Haralambie

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

În perioada 1 Noiembrie - 30 Aprilie

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

În perioada 1 Mai - 31 Octombrie

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:	Pag.
Certitudinea Învierii	1
Povești despre oameni	4
Lumina din întuneric	5
Să nu denaturăm sensul real al Sărbătorii de Înviere!	6
Bebelușii nenăscuți aud și înțeleg porunca lui Dumnezeu	8
Gândiți frumos!	9
Strofe pentru suflet	10
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Sfântul Simeon din Muntele Minunat	14

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciu

Colaboratori:

Sorin Pavel

Oxana Cliuciniov

Gabriel Luca

Irina Ștefania Vaida

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 40, Iași

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424